

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 379/2017-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s namietaným porušením čl. 12 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 Co 626/2014 zo 4. novembra 2015, rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 6 C 55/2009 zo 17. februára 2014, uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 Co 142/2016 zo 17. augusta 2016, uznesením Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 6 C 55/2009 z 20. januára 2016, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Nc 3/2016 z 21. apríla 2016, uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 794/2016 z 27. októbra 2016 a uznesením Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 5 Er 725/2016 z 3. marca 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s namietaným porušením čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 Co 626/2014 zo 4. novembra 2015, rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 55/2009 zo 17. februára 2014, uznesením krajského súdu sp. zn. 17 Co 142/2016 zo 17. augusta 2016, uznesením okresného súdu sp. zn. 6 C 55/2009 z 20. januára 2016, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Nc 3/2016 z 21. apríla 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“), uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 794/2016 z 27. októbra 2016 a uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Er 725/2016 z 3. marca 2017 (ďalej aj „exekučné uznesenie okresného súdu“). Sťažnosť bola podaná osobne 18. mája 2017.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol ako žalovaný účastníkom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 6 C 55/2009. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 6 C 55/2009 zo 17. februára 2014 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 17 Co 626/2014 zo 4. novembra 2015 určil hranicu medzi pozemkami špecifikovanými v žalobe.

Sťažovateľ v označenom konaní namietal zaujatosť vo veci konajúcich sudcov (sudkýň). O námietkach sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Nc 3/2016 z 21. apríla 2016 tak, že ním namietané sudkyne krajského súdu nevyhlúčil z rozhodovania v jeho právnej veci. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podal sťažovateľ

sťažnosť ústavnému súdu, ktorý ju uznesením sp. zn. II. ÚS 794/2016 z 27. októbra 2016 odmietol.

Proti právoplatným rozsudkom okresného súdu a krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd ako dovolací súd dosiaľ nerozhodol.

Uznesením okresného súdu sp. zn. 6 C 55/2009 z 20. januára 2016 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 17 Co 142/2016 zo 17. augusta 2016 bol sťažovateľ zaviazaný nahradiť žalobcom trovy konania 99,50 € a trovy právneho zastúpenia v sume 1 175,30 €.

Keďže sťažovateľ trovy konania na úhradu, ktorých bol zaviazaný, nezaplatil, podali žalobcovia ako oprávnení 21. októbra 2016 návrh na vykonanie exekúcie. V nadväznosti na to okresný súd vydal súdnej exekútorke poverenie na vykonanie exekúcie 24. novembra 2016 pod č. 5306100442.

Následne súdna exekútorka vydala 6. decembra 2016 upovedomenie o začatí exekúcie. Proti upovedomeniu o začatí exekúcie podal sťažovateľ námietky, o ktorých rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 5 Er 725/2016 z 3. marca 2017 tak, že ich zamietol (tak voči exekúcii, ako aj voči trovám exekúcie).

Podstata námietok sťažovateľa uvádzaných v jeho sťažnosti smeruje voči postupu a rozhodovaniu všeobecných súdov vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 6 C 55/2009 a krajským súdom pod sp. zn. 17 Co 626/2014 a sp. zn. 17 Co 142/2016, t. j. voči meritórnym rozhodnutiam označených súdov vrátane rozhodnutí o náhrade trov konania. Konania vedené okresným súdom pod sp. zn. 6 C 55/2009 a krajským súdom pod sp. zn. 17 Co 626/2014 a sp. zn. 17 Co 142/2016 boli podľa zistení ústavného súdu právoplatne skončené v roku 2015, resp. 2016.

Vo vzťahu k exekučnému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ uvádza, že mu nebolo doručené poverenie udelené súdnej exekútorke na vykonanie exekúcie. Sťažovateľ

poukazuje tiež na to, že sudkyňa [REDAKOVANÉ], ktorá rozhodovala o jeho námietkach proti exekúcii, mala vedomosť o všetkých nezákonnostiach, ku ktorým malo dôjsť v konaní, z ktorého vzišiel exekučný titul. Podľa tvrdenia sťažovateľa okresný súd vo svojom exekučnom uznesení ignoroval základné hodnoty právneho štátu, keďže nebolo rozhodnuté v pôvodnom konaní o námietke zaujatosti vznesenej na pojednávaní konanom 7. februára 2014 a 27. januára 2014. Sťažovateľ tiež argumentuje, že v „pôvodnom“ konaní rozhodoval zaujatý sudca na základe znaleckého posudku vyhotoveného zaujatou znalkyňou, ktorá mala ignorovať platné podklady katastra nehnuteľností a mala zmeniť dôkaz, čím došlo k vypracovaniu nepravdivého znaleckého posudku.

Exekučné uznesenie okresného súdu je podľa presvedčenia sťažovateľa *„zaujaté a úplným nezmyslom a porušením ústavy, občianskeho zákonníka... pretože žalobcovia protiprávne zaberajú môj pozemok... Sťažovateľ si potrebujem vystavať plot pred protiprávnou činnosťou žalobcov...“*.

Sťažovateľ zastáva názor, že úkony právnej služby, v súvislosti s ktorými bol zaviazaný na náhradu trov konania, boli neúčelné a nedôvodné a exekučný titul je neudržateľný a protiústavný.

Na základe svojej argumentácie sťažovateľ zastáva názor, že v exekučnom konaní boli porušené jeho základné práva podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a rovnako došlo aj k porušeniu čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 2 ods. 2 ústavy.

Porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľ namieta v súvislosti s postupom okresného súdu vo veci sp. zn. 6 C 55/2009 pri predkladaní jeho dovolania proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 C 55/2009 zo 17. februára 2014 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 17 Co 626/2014 zo 4. novembra 2015 najvyššiemu súdu ako dovolaciemu súdu.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

«1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 Co/626/2014 zo dňa 04. novembra 2015 a rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 6 C/55/2009 zo dňa 17. februára 2014 a Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 Co/142/2016-917 zo dňa 17. augusta 2016 a Uznesením Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 6 C/55/2009-798 zo dňa 20. januára 2016 porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 ods. 3 v súvislosti s čl. 12 ods. 1, 2 a 4 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 Co/626/2014 zo dňa 04. novembra 2015 a rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 6 C/55/2009 zo dňa 17. februára 2014 a Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 Co/142/2016-917 zo dňa 17. augusta 2016 a Uznesením Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 6 C/55/2009-798 zo dňa 20. januára 2016 porušené bolo.

3. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 Co/626/2014 zo dňa 04. novembra 2015 a rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 6 C/55/2009 zo dňa 17. februára 2014 a Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 Co/142/2016-917 zo dňa 17. augusta 2016 a Uznesením Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 6 C/55/2009-798 zo dňa 20. januára 2016 porušené bolo.

4. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a účinnú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR pri predkladaní dovolania 6 C/55/2009 dovolaciemu súdu porušené bolo.

5. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na ochranu osobnej cti a dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 Co/626/2014 zo dňa 04. novembra 2015 a rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 6 C/55/2009 zo dňa 17. februára 2014 a Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 Co/142/2016-917 zo dňa 17. augusta 2016 a Uznesením Okresného

súdu Považská Bystrica č. k. 6 C/55/2009-798 zo dňa 20. januára 2016 a Uznesením Okresného súdu sp. zn. 5 Er/725/2016-33 zo dňa 03. 03. 2017 porušené bolo.

6. Zakazuje sa pokračovať v porušovaní základných práv a prikazuje sa, aby Okresný súd Považská Bystrica vrátil finančné prostriedky vymožené na základe protiústavného uznesenia o náhrade tvor konania v exekúcií začatej bez poverenia Exekútorským úradom Považská Bystrica zn. EX 69/2016 a Ústavný súd prikazuje v banke [REDAKOVANÉ] (narušený tzv. rodinný balík) obnoviť stav pred porušením základných práv sťažovateľa.

7. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR Uznesením nadriadeného súdu 1 Nc 3/2016 o nevyklúčení senátu 17 Co z rozhodovania a Uznesením 17NcC/7/2016-921 Krajského súdu o nevyklúčení [REDAKOVANÉ] z konania 6 C/55/2009 porušené bolo.

8. Uznesenie Najvyššieho súdu č. k. 1 Nc 3/2016 zo dňa 21. apríla „2014“ sa zrušuje a Ústavný súd senát 17 Co z rozhodovania sp. zn. 17 Co/142/2016 prebiehajúce na Krajskom súde v Trenčíne vylučuje.

9. Uznesenie Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 5 Er/725/2016-33 zo dňa 03. 03. 2017 sa zrušuje.

10. Okresný súd Považská Bystrica je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančnú škodu spôsobenú sťažovateľovi vo výške 2.655 EUR... a obnoviť stav pred porušením - spočívajúcej vo vrátení finančnej škody 1.716,74 EUR,-... na účet sťažovateľa...

11. Okresný súd Považská Bystrica je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadosťučinenie sťažovateľovi vo výške 300.000,- eur... na účet sťažovateľa...

12. Okresný súd Považská Bystrica je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet sťažovateľa...

13. Základné právo sťažovateľa na účinnú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zn. II. ÚS 794/2016-74 zo dňa 27. 10. 2016 porušené bolo.»

Sťažovateľ sa domáha aj priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 300 000 € a tiež ustanovenia právneho zástupcu z radov advokátov.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmet konania pred ústavným súdom

z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

II.1 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 C 55/2009 zo 17. februára 2014, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 17 Co 626/2014 zo 4. novembra 2015, uznesením krajského súdu sp. zn. 17 Co 142/2016 zo 17. augusta 2016, uznesením okresného súdu sp. zn. 6 C 55/2009 z 20. januára 2016 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Nc 3/2016 z 21. apríla 2016

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Ústavný súd zistil, že sťažovateľ doručil svoju sťažnosť (18. mája 2017) v časti, ktorou namieta porušenie svojich práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 C 55/2009 zo 17. februára 2014, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 17 Co 626/2014 zo 4. novembra 2015, uznesením krajského súdu sp. zn. 17 Co 142/2016 zo 17. augusta 2016, uznesením okresného súdu sp. zn. 6 C 55/2009 z 20. januára 2016 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Nc 3/2016 z 21. apríla 2016 zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti

pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Zo sťažnosti i z evidencie rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Nc 3/2016 z 21. apríla 2016 už sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 794/2016 z 27. októbra 2016 tak, že ju odmietol. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd, vychádzajúc z § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, sťažnosť v časti namietaného porušenia práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Nc 3/2016 z 21. apríla 2016 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj ako neprípustnú.

II.2 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv sťažovateľa uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 794/2016 z 27. októbra 2016

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv aj uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 794/2016 z 27. októbra 2016, ktorým ústavný súd odmietol jeho sťažnosť smerujúcu proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Nc 3/2016 z 21. apríla 2016 o nevyhlúčení sudkýň krajského súdu z rozhodovania v jeho právnej veci.

Podľa § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ sa ním domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu.

Vychádzajúc z citovaného § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde, ústavný súd sťažnosť v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 55/2009 pri predkladaní dovolania najvyššiemu súdu

Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 55/2009 v súvislosti s predkladaním jeho dovolania proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 C 55/2009 zo 17. februára 2014 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 17 Co 626/2014 zo 4. novembra 2015 najvyššiemu súdu.

V súvislosti s touto časťou sťažnosti ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že súčasťou jej príloh bolo aj upovedomenie okresného súdu sp. zn. 6 C 55/2009 z 31. marca 2017, ktorým okresný súd oznamuje sťažovateľovi, že 10. marca 2017 bol predmetný súdny spis odoslaný na najvyšší súd na rozhodnutie o dovolaní.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť pred ústavným súdom uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Ak v čase, keď sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (napr. II. ÚS 55/02).

Keďže okresný súd spis sp. zn. 6 C 55/2009 v čase podania sťažnosti už odoslal najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní, nemohol už v tomto čase porušovať základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.4 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv sťažovateľa uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Er 725/2016 z 3. marca 2017

Ústavný súd konštatuje, že v časti smerujúcej proti exekučnému uzneseniu okresného súdu bola sťažnosť podaná v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde a neexistujú ani dôvody na jej odmietnutie ako neprípustnej.

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd zamerával na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný preskúmal uznesenie okresného súdu sp. zn. 5 Er 725/2016 z 3. marca 2017 a v tejto súvislosti poukazuje na jeho relevantnú časť, v ktorej sa uvádza:

„... Pokiaľ povinný (sťažovateľ, pozn.) namietal absentujúce náležitosti upovedomenia o začatí exekúcie, súd poukazuje na ustanovenie § 47 ods. 1 a 48 ods. 1 Exekučného poriadku, v ktorých sa uvádzajú náležitosti upovedomenia o začatí exekúcie. Je nepochybné, že upovedomenie, ktoré bolo povinnému doručené všetky tieto náležitosti obsahuje. Rovnako nie je dôvodná námietka povinného, že v upovedomení je uvedená zlá lehota na podanie námietok, keďže táto je v zmysle zákona 14 dní od doručenia upovedomenia a taká je uvedená i v samotnom upovedomení. Taktiež sú irelevantné

tvrdenia povinného, že k upovedomeniu o začatí exekúcie nebol pripojený exekučný titul ani poverenie vydané súdom. Zákon ustanovuje povinnosť k upovedomeniu priložiť exekučný titul len v prípade, že podkladom na vykonanie exekúcie je cudzí exekučný titul, v danom prípade tomu ale tak nie je, pokiaľ ide o poverenie, toto je súčasťou súdneho i exekučného spisu, avšak k upovedomeniu o začatí exekúcie sa neprikladá. Ďalšie tvrdenie povinného o tom, že hodnotu pohľadávky súdna exekútorka uviedla 0,- € je taktiež nepravdivé a účelové, keďže hodnota pohľadávky je skutočne 0,- €, avšak v danej situácii sa vymáha príslušenstvo pohľadávky a súdna exekútorka toto v upovedomení riadne uviedla (pohľadávka 0, € + príslušenstvo 1.369,88 €, ktoré tvoria trovy oprávnených v pôvodnom konaní a trovy oprávnených v exekučnom konaní). Povinný taktiež namietal číslo listu upovedomenia o začatí exekúcie – 10, ktoré nesedí s uvedenými prílohami, súd uvádza, že takéto číslo listu riadne vyplýva z exekučného spisu, keďže po návrhu na vykonanie exekúcie, prílohách k návrhu je súčasťou exekútorského spisu aj žiadosť o udelenie poverenia, poverenie a základné elektronické šetrenia k osobe povinného (register obyvateľov, sociálna poisťovňa, dopravný inšpektorát). Navyše pokiaľ by aj číslo listu bolo nesprávne, jednalo by sa o opraviteľnú chybu v písaní a táto skutočnosť nespôsobuje nezákonnosť exekúcie.

Skutočnosti uvádzané povinným teda neposkytujú dostatočný podklad na vyhoviecie námietkam, povinný neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti a ani tu nie sú iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. Vzhľadom na uvedené potom súd dospel k záveru, že exekúcia je vedená dôvodne a námietky proti exekúcii zamietol.“

Ústavný súd konštatuje, že v zásade väčšina námietok sťažovateľa uvedených v sťažnosti smeruje proti „pôvodnému“ konaniu – konaniu vo veci samej (o určenie priebehu hranice pozemkov, ako aj s ním súvisiaceho konania o priznaní náhrady trov konania úspešným žalobcom), z ktorého vzišiel exekučný titul, ktorým je uznesenie okresného súdu sp. zn. 6 C 55/2009 z 20. januára 2016 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 17 Co 142/2016 zo 17. augusta 2016. Označeným uznesením bol sťažovateľ zaviazaný nahradiť žalobcom trovy konania 99,50 € a trovy právneho zastúpenia v sume 1 175,30 €.

Podľa názoru ústavného súdu je zjavné, že námietky sťažovateľa uplatnené v sťažnosti smerujúce proti rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu vo veci samej (napr. námietky o zaujatosti sudcu rozhodujúceho vo veci samej a znalkyne, ktorá vypracovala znalecký posudok a geometrický plán vo veci samej, namietanie neúčelnosti úkonov právnej služby, za ktoré bola žalobcom priznaná náhrada trov konania proti sťažovateľovi, atď.) nie sú v žiadnej príčinnej súvislosti s exekučným uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Er 725/2016 z 3. marca 2017. Ústavný súd preto tieto námietky vyhodnotil ako zjavne neopodstatnené.

V zásade jedinou námietkou, ktorá smeruje priamo voči exekučnému uzneseniu okresného súdu, je námietka, že sťažovateľovi nebolo doručené poverenie udelené okresným súdom súdnej exekútorke na vykonanie exekúcie.

Podľa § 47 Exekučného poriadku (v znení účinnom do 31. marca 2017) exekútor poverený vykonaním exekúcie

a) upovedomí povinného i oprávneného o začatí exekúcie, prípadne o spôsobe jej vykonania a o predbežných trovách exekúcie; povinného vyzve, aby uspokojil pohľadávku oprávneného alebo aby do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie vzniesol námietky podľa § 50,

b) zakáže povinnému, aby odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie nakladal so svojím majetkom, ktorý podľa ustanovení tohto zákona podlieha exekúcii okrem nakladania za účelom uspokojenia pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva a trov exekúcie v hotovosti alebo bezhotovostným prevodom z účtu v banke.

(2) Exekútor upovedomí povinného o začatí exekúcie a o spôsobe jej vykonania pred vydaním exekučného príkazu.

(3) Ak povinný uhradí pohľadávku po začatí exekučného konania skôr, ako mu uplynie lehota na podanie námietok, má exekútor nárok na náhradu trov konania vo výške ustanovenej osobitným predpisom v rovnakom rozsahu ako v prípade upustenia od vykonania exekúcie.

Podľa § 48 Exekučného poriadku (v znení účinnom do 31. marca 2017) upovedomenie o začatí exekúcie musí obsahovať označenie

- a) exekútora, ktorý ho vydal,
- b) exekučného titulu a orgánu, ktorý ho vydal,
- c) oprávneného a povinného,
- d) vymáhaného nároku,
- e) poučenie o námietkach proti exekúcii a trovám exekúcie a o lehote na ich vznesenie.

Podľa § 61 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku (v znení účinnom od 1. apríla 2017) po začatí exekúcie exekútor upovedomí oprávneného a povinného o začatí exekúcie a o spôsobe jej vykonania, ak ho už je možné určiť.

Podľa § 61 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku (v znení účinnom od 1. apríla 2017) po začatí exekúcie exekútor povinného vyzve, aby splnil vymáhaný nárok.

Podľa § 61a ods. 1 Exekučného poriadku (v znení účinnom od 1. apríla 2017) upovedomenie o začatí exekúcie musí popri náležitostiach podľa § 61 ods. 1 obsahovať

- a) označenie exekútora, ktorý ho vydal,
- b) označenie exekučného titulu a orgánu, ktorý ho vydal,
- c) označenie oprávneného a povinného a ich zástupcov,
- d) označenie vymáhaného nároku,
- e) výšku trov pri splnení vymáhanej povinnosti do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie,
- f) výšku trov po uplynutí 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, ak povinný nesplnil vymáhanú povinnosť v lehote podľa písmena e),
- g) poučenie o možnosti podať návrh na zastavenie exekúcie, o spôsobe jeho podania a o lehote, do uplynutia ktorej má tento návrh odkladný účinok,
- h) poučenie o právnych účinkoch upovedomenia o začatí exekúcie a o možnosti žiadať o povolenie splniť vymáhanú povinnosť v splátkach,

i) poučenie o možnosti namietať proti uznaniu alebo výkonu cudzieho rozhodnutia, ak sa podľa osobitného predpisu nevyžaduje vyhlásenie vykonateľnosti, v rozsahu, v akom to tento osobitný predpis dovoľuje.

Podľa § 61a ods. 1 Exekučného poriadku ak je podkladom na vykonanie exekúcie cudzí exekučný titul, k upovedomeniu o začatí exekúcie sa pripoja aj iné listiny, ak tak ustanovuje osobitný predpis. K upovedomeniu sa pripojí aj cudzí exekučný titul, ak povinnému nebol doručený už skôr.

Podľa § 61b ods. 1 Exekučného poriadku (v znení účinnom od 1. apríla 2017) upovedomenie o začatí exekúcie sa doručí oprávnenému a povinnému. Povinnému sa doručí do vlastných rúk; ustanovenia § 111 ods. 3 a § 116 ods. 2 Civilného sporového poriadku sa nepoužijú.

Z citovaných ustanovení Exekučného poriadku vyplýva, že súdny exekútor (ani exekučný súd) nemá povinnosť doručovať povinnému spolu s upovedomením o začatí exekúcie poverenie vydané súdom na vykonanie exekúcie.

Podľa judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v príslušnom právnom konaní. Takýmto predpisom v posudzovanej veci je Exekučný poriadok.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že nedoručením poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré udelil okresný súd súdnej exekútorke, sťažovateľovi nemohlo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani ďalších práv, ktorých porušenie namieta. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj v časti, ktorou sťažovateľ namietal, že mu nebolo doručené poverenie súdnej exekútorke na vykonanie exekúcie, ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku už bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2017